

EESTI SKAUT

Sisuks:

„Skaut on sõbralik“

K. R.

Magneet, mis mind tõmbas skaudiks

R. Oja

Luuletisi

n. skm. M. Jürna.

Poisid ...

n. skm. H. Tammart.

Tallinna Maleva II ja VI rühm
20.-aastane

I skautjuhtide õppepäevad Tartus
V üleilmiline Jamboree

skm. V. Suigusaar.

Hundude koopas

n. skm. A. Peikel.

Teateid malevaist.

Gaidide nurk.

XVII aast.

Aprill 1938

Puhkpüüss

Kõikjal kasutatav,

odav ja huvitav **sportpüüss.**

Keskladu Tartus, Suurturg 13.

Müügil kõigis paremais spordivahendite ärides üle riigi.

Skaudid!

teenige oma fotodega!

Pildid noorte elust on nõuetavamaid! Tulusaks kõrvalteenistuseks annab tasuta instruksioone oma liikmeile üle maa

Tartu Raadio-Foto Klubi

Asut. 1928.

Lutsu 20, 11

Sooviavaldisleht ja lähemaid andmeid 60 sendi eest postmarkides.

EESTI SKAUT

APRILL

Nr. 3 — 1938

XVII AASTAK.

„Skaut on sõbralik“.

K. R.

Paar aastat juba meie, „Rebased“ olime pidanud plaani, sooritada pikem matk, kodumaal seni mitte matkatud kohis. Oma koduümbrus oli juba risti ja põiki läbi matkatud ja erilist uut enam avastada ei olnud.

Kui siis mõni kuu olime oma matkapaani igakülgseks küpseks teinud ja vastavate kulude katteks juba terve aasta raha kogunud, kogunesid ühel päeval 7 rebast maleva kodusse, et alustada oma huvitavat matka.

Peetri isa, ühe suurima käitise direktor, oli lahkelt andnud luba, abistada matka algust. Suurejõuline Buic viis seitse rebast välja raadiusest, kus juba varem matkanud olime.

Õhtuks olime ka juba oma sissekäigu harjutusi teinud, ja võisime matka päevikusse kirjutada 70 km autosõitu ja 10 km jalamatka.

Esimesi märkmeid päevikusse pidi tegema Sulo, kuna tema, suurima ajalehetoiimetajast poeg juba oma isa clukutse pärast pidi seda kõige paremini oskama.

Algasime siis õhtueine valmistamisele. Meie salgajuht Ossi, kui õpilane potisepa juures, näitas oma oskust pliidi valmistamisel. Hans, tuntud koka poeg, loomulikult pidi asuma täna sellekohaste ülesannete täitmisele.

Hendrich, hüüdnimega Ints, mis tuletatud sellest, et ta isa oli kooliinspektor, pidi piima muretsema. Oldi vist arvamusel, et inspektor on mees, kes kõike teab, näeb ja kuuleb, siis meiegi Ints leiab piima, mis meiereide ajastul ei ole sugugi kerge ülesanne. Eedi, kes oma igapäevast leiba teenis riideäris, pidi hakkama kartulakoori mõõtma ehk teisiti öeldud, kartulaid koorima.

Kaarel, raudteekonduktorist isa poeg pidi lauakatja ja serveerija ülesandeid täitma. Kuna Peeter võttis enda peale toidunõude pesemise.

Esimene matka õhtu oli imeilus, ning poiste meeoleu ülev. Pärast õhtusööki koostati järgneva päeva toimkonna kava, kuna tahtsime, et meist igapäev igapäev täidaks iseülesandeid.

Ints oli piimatoomisil maha teinud kaubad ka öömaja saamiseks, milleks oli üks väike asundustalu.

Talus ei olnud skaudid päris võõrad, kuna nii mõnigi skautide matkajate salk olla siin varemgi oöbinud ja pererahvas olid üpris rõõmsad, et sellised lõbusad poisid neid jälle külastasid. Veetsime õhtu koos pererahvaga, linna uudiseid pajatades, ühislauludega ja kuulates peremehe sõjajutte Vabadussõjast. Järgmisel hommikul oli Peeter juba varakult tõusnud,

et valmistada hommikueinet, kuna tahtsime teele asuda kaunis varakult, et mitte matkata keskpäeva kuumusega.

Lahe pererahvas saatis meid heade soovidega teele, ning soovisid, kui meie isä ehk meie sõbrad on matkal nende ümbruses, siis kindlasti neid külastataks. Kui tahtsime talust saadut toitainete eest maksta, siis öeldi sellest otseselt ära. Parim tasu olla vahvade poiste laul.

Juba matkame kuendat päeva. Oleme läbistanud palju huvitavaid kohti ning üleelanud meeldivaid sündmusi. Meie matk läheneb ühele väikesele linnale. Otsime parajat paika, et valmistada endile õhtueinet.

Eemalt kuuleme poiste kisa, lähemale jõudes näeme poiste laagrit. Üks kamp laagri äärel uurivad meid pealaest jalatallani.

„Sousti kannud matkavad,“ kuuleme endi kohta üteldavat.

Üllatume veidi sellisest hüüdnimest, kiirustame sammu mööda marssimiseks. Salga juht Ossi on kõige ees, meie kolonnis tema järele. Laagri lipu kohta jõudes, kamandab Ossi: „Rebase salk lipu tervituseks valvel, vasakule vaat!“ Marsime uhkel sammul mööda ja tervitame lippu.

Meie tervituskäsklust on kuulnud laagri juht, kes väljub oma telgist, ka tema tervitab. Olles lipust möödas, võisime jälle vabalt liikuda. Laagrijuht tuleb meie juurde. Peatume. Tutvustame üksteist, kes oleme, kust tuleme ja kuhu läheme. Selgub, et laagri juht on endine skautmaster. Ta kutsub meid külla oma laagri ja teeb ettepaneku ööbida nende laagris, kuna neil telkides ruumi küllaldaselt.

Lühikese nõupidamise järgi otsustasime, et jääme, esimene kuri suhtumine, mõningate poiste poolt, tuleb võita sõprusega. Kui siis veidi oleme endid korrastanud ja uute tuttavatega koos õhtut söönud, koguneme lõkketule ümber.

Kuna meie salk juba malevaski on tuntud hääd laulumeestena, siis ka

selles laagris ei ole meie kehvemad laulumehed. Peame ikka ja jälle midagi uut laulma, või mõnd eriti vahvat laulu mitu korda kordama. Lisaks lauludele, kanname ette veel paar lõkketule etteastet, mis kohalviibijail väga meeldivad.

Isegi meie esimesed „tervitajad“ on vaimustatud pealtvaatajate hulgas ning aplodeerivad eriti tormiliselt. Peagi jõuab kätte tund, mil peame minema puhkama. Rebased jäävad veel hetkeks kustuva tule äärde, et koostada järgneva päeva kava.

Olles oma ülesandega valmis, kui märkame, et meie ligiduses viibib üks neist poistest, kes meid esimestena „tervitasid“.

Ta tuleb meie juurde. Pakub Ossile kätt ning sõnab: „Vabandage ja andke mulle andeks, et olin üks neist, kes teid algul selliselt kohtles. Arvasin, et olete meie vaenlased. Kuid nähes teid selliste rõõmsate poistena, kes vaatamata sellisele kohtlemisele, alal hoidsite hää meeleolu ja nii palju sõbralikku vaimu tõite meie laagri, ilma, et poole sõnagagi oleksite märku andnud meie ebaviisakast käitumisest. Ossi ütles talle paar trööstisõna ja ulatas talle vasaku käe öeldes: „Skaut tervitab kõiki omi sõpru südamest, vasak käsi tuleb südame poolt — millepärast loodan, et meie algav sõprus algab ka südamest. Samasugune käepigistus oli Ossi sõnade kinnituseks.“

Hommikul vara olime platsis ja peale einetamist sammume rõõmsalt edasi, teades, et oleme võitnud omale sõpru, oleme võitnud sõpru hää ja rõõmsa meeloeluga, andeksandva käepigistusega.

Lõuna paiku saabume väikesse linnakesse, kus kohtume mitmeid välisriigi skaute, kes on tulnud siia sama sihiga kui meiega, et tutvuda linnakese ajalooliste haruldustega.

Nende tervituseks tõstame kolm sõrme, rahvusvahelist skautide leppemärki, meile vastatakse samaga.

Otseselt oleme oma uute sõpradega hääd tuttavad — kui mitte rohkem.

Meie tutvust ei pidurda isegi keele mitteoskamine — kui sellest aru ei saa, aitavad selgitada liigutused kätega ja miimika. Selle sõpruse aluseks oli üks skautide juhtmõtteist „Skaut on kõikide sõber ja vend igale skaudile.“

Päev veedetakse uute sõpradega imetoredasti. Käime ühiselt tutvumas kloostri ja muude linna vaatamisväärsustega. Vahetame vastastiku skaudimärke ja postmarke. Ossi ja Hans saavad isegi uute pluuside omanikkeks, kuna nende pluusid rändavad kahe Rootsi skaudi selga. Sulo aga võib uhkustada, et tema küljepeal ripub Soome skaudi puss.

Kuna rong väljub alles keskööpaiku on meil uute sõpradega võimalus istuda koos paar tundi lõkketule ääres, ning kõvendada päevajooksul tekkinud sõprussidemeid. Õpetame neile omi laule, sama kärmed oleme õppima nende laule. Mitmesuguste etteastetega möödub aeg kiirelt ja kesköö paiku on seitse rebast saatmas omi sõpru. Igaüks saame välissõpradelt nende rahvuslipukesi, mida uhkelt kinnitame oma matka keppide külge, mis on tagatiseks, et sõlmitud sõprus ei unune niipea.

Järgmisel päeval ärkame tavalisest hiljem. Kuid see ei riku meie päevakava, sest nädalase teelolemise järgi oleme ettenäinud päevase puhkuse, et uue hooga asuda kojupoole.

Päev hiljem olemegi koduteel. Siit koju jõudmiseni on 6 päeva matkata ja veidi sõitu raudteel.

Ühel päeval olemegi niikaugel, et istume selle matka viimase lõkketule ääres. Alles nüüd märkame, kui suurteks sõpradeks selle matkaga oleme saanud. Talve läbi ruumidesse kokku tulles, nädalas paariks tunniks, justkui ei märganudki seda kambavaimu, mis valitses „Rebaste“ salgas.

Meenutame matka üksikasju, seda sõprust, mis on meie endi vahel valitnud, neid skautide sõpru, kelledega võisime matkal sõprust uuendada ja ka neid sõpru, kelledega võisime uusi sõprussidemeid luua.

Sellel viimasel matkalõkke õhtul meenusid skautluse ilusad sihid, mis ütlevad, „Skautluses ei ole klassivaheid. Skautide lihtne vorm ja ilusad sihid ühendavad kõiki, rikkaid ja vaeseid, et skaut on kõikide sõber ning vend igale skaudile, — igale poisile.

Ümbersünd.

Meinart Jürna

*Kui õhe hajunud unelmaid
ja mõtteid puistand põhjatuul,
kui lahendusi tumedaid
vihm, rahe maha pesnud suult,
s i i s endas märkad ümbersünde:
töövaludes hing karastub,
sa alga ilma uusi ründe,
su vaim, su ihu terastub.
Siis võitled, teadupärast milleks
sul antud elu, töö ja vaev.
U u s t u n n e t u s saab ellu sillaks,
kust igavikku purub raev.*

Raul Oja.

Magneet,

mis tõmbas mind ja paljusid poisse skautlusse.

On palju organisatsioone, kuid ükski pole niipalju noori poisse enda ümber koondanud kui skautlus. Selle taga peab peituma mingi magneet. Kuid milline? Arvatavasti skautluse põhimõttest vaimustatud poisid astuvad ülemaailmliku organisatsiooni liikmeiks?

Kahjuks minu kodukohas on skautluse ideede ja põhimõtete pärast vaevalt keegi astunud skautide ridadesse, või kui, siis ainult mõni üksik vanem poiss, kes asjasse süvenenud. On see ju ka täiesti loomulik, kuna 12—15-aastast poissi ei huvita asja sisuline külg ega põhimõtted. Kuigi vahel juhtub erandeid siis on need väga harukordsed.

Minu skautide ridadesse asetumine on sarnane paljude teiste minuvanuste poiste sattumisega skautlusse ning seepärast tahan seda siinkohal avaldada.

Kuigi skautlus minu kodukohas oli viieaastane, oli ta siiski leidnud kurnis suure seltskonna tunnustuse. Pea kõik mu koolisõbrad olid skaudid, kandsid iseäralikku vormi, laagerdasid, matkasid, võtsid osa paraadest, olid seltskondlikel üritusil auahtideks, pääsesid igale poole ligi jne. Sageli kuusin kuidas minu vanemate tutvusringkonnas kõneldi skautlusest kui huvitavast liikumisest ja kiideti skaute tublideks poisteks. Ka kaasõppurid reklaamisid skautlust ning kõnelesid huvitavaist laagrist, matkadest ning koondusist. Mõned ülistasid igasuguseid katseid ja nende sooritamisel saadavaid erilisi õigusi ja märke vormile, teised priipääsu jalgpalli võistlusile, kolmandad „marudaid“ juhte jne.

Mis mul aga kõige rohkem skautluses meeldis, oli koolidistsipliini puudumine. Seal polnud mingisuguseid härrasid ja polnud kedagi, kelle ees oleks tulnud väriseda, seal oli igauks ise oma eest väljas, vastutas ise oma tegude

eest, oli mees! Teiseks kenaks skautide kombeks oli, et nad on alati rõõmsad ja kõikide selle suure organisatsiooni liikmete vahel valitseb tõsine sõprus ja vennalikkus: üks poiss aitab teist, pole seal nii nagu koolis, kus kuuldub alalist pilkamist ja narrimist.

Kõik need asjaolud andsid mulle tõuke astumiseks skautide ridadesse, tahtsin olla ka üks neist rõõmsaist poistest, kes alati laulavad, naeravad, mängivad, matkavad ja kelle vahel valitseb tõsine sõprus! Seal leian endale sõpru ja saan ka iseseisvalt tegutseda! Neil kahel põhjusel astusingi skautpere liikmeks.

Põhimõtted olid mul aga tumedad Raamatuid sorides, vanemate tegelaste kõnesid kuuldes ja skaudipoistega skaudielu üksikasjalikult jälgides ia kaasa elades, hakkasin neist aru saama.

Nagu varem mainisin, sarnaneb minu skaudiks astumise lugu paljude teiste poiste omaga. Olles juhina töötanud, on tulnud minu üksusesse palju poisse, kuid vähestel on selleks tõuke annud põhimõtted, kõiki huvitas skautide mitmekülgne tegevus. Mõned astusid skaudiks, et leida endile siit sõpru, teisi huvitasid koondusil peetavad mängud, võistlused, jutud, õpingud, mis sageli ka koolitöös kaasa aitasid, matkad, laagrid, skautvorm, õigus skaudinime kanda, osavõtta väliseist esinemisist jne. Kõiki on aga haaranud skautlik tegevus. Mitmed sõprade mõjul skaudiks astunud poisid on mõelnud: „Ega ma seal tegutsema ei hakka, kannan niisama vormi ja nime, vaja natuke nalja teha. Saan sel viisil võistlusile ilma rahata sisse...“ Aga paari nädala pärast on poisid nii skautliku töö rüppe tõmbunud, et esialgsed mõtted „looderdamisest“ on ammu ununud. Seda kõike teeb suur haarav mäng — skautlus.

Eesti Vabariigi 20. aastapäeva puhul Punase Risti teenetemärke saanud skautide tegelasi.

Ühesõnaga võiks öelda, et skautlusse astusid poisid järgnevail põhjusil:

- 1) seltsimehelik vahekord, sõprus;
- 2) vaheldusrikas uudne tegevus: laagrid, matkad, koondused;
- 3) võimalus ise tegutseda;
- 4) tseremooniad, müstika, romantika;
- 5) vorm, skaudi nimi;
- 6) vanemate ja teiste mõju;
- 7) lootus leida paremusi elus;
- 8) skautlikud põhimõtted.

Kõigest sellest näeme, et huvitav tegevus tõmbab poisse skautlusse ja juurdevool aina suureneb malevaise kui juhid on võimelised pakkuma alatasa vahelduvat ja uudset tegevust, silmas pidades poiste iseloomu.

Skautlik tegevus on see magneet, mis kinnitab oma külge miljoneid noori.

Meinart Jürna

PUHKEMINE

Taas algand on tuulte ja vete jooks,
taas sünnivaludes purg.
Mus midagi paisund on laintehooks,
mus puhkend on kaugusse-tung.
Ma kiirustan kuhugi kodu mant,
— ah, mida jätta või võtta?
Mul muretut valu ning rõõmu ant,
neid kandes edasi tõttan.
Olgu elu kui piiritu pilvesõud,
kuldkiirte kirendav mäng!
Taas süttinud päikese valgusjõud,
ses hävineb saatuse äng.
Las vulada vetega kevadvoos
mu unelm helkiv kui mull,
kord sellega sündisin, suren koos,
olen võimas, kuulus või hull!

Poisid.

H. TAMMART

„Jass'ä... Jassi, kurivaim... ähh!“
Kaks poisiklutti maadles edasi.

„Jassi, kuule! Jäta järele-e-e.. Aii!“

See oli koletuvali röögatus, mis varakevadist õhku läbistas, nii et Vaadla kiriku kivilöövid veel tüki aega hiljem hüüatuse venivat i-i'd vastu kajada lasksid.

Siis pääses nõrgem kuidagi tugevama pigistusest ja vadis ruttu aianurga taha, vibutas säält korra rusikat, näitas võimetus vihas oma roosakat keelt ja lausus paar kahtlasemaigulist lauset vanema aadressil.

„Oota sa!“ kahmas see ja metsik jaht vuhises ümber kirikuaija nurga kaugemalt paistva aleviku poole, ikka väiksem oma kiiretisibavate jalgadega ees, pikem veidi järel.

Nii nad tormasid kirikumäelt alla sepapaja poole, ja et aleviku sepapada asus risttee nurgal, siis ei märganud tülitsejad kumbki, et nende „võidujooksu“ jälgis veel keegi kolmas.

„Kalju, kuhu sa tormad?“ küsis see ja astus otse jooksja teele. Vuks! Pisikene poiss ei kuulnud ega näinud midagi, ainult tundis käsi end haaravat ja arvates, et on jälle vaenlase haardes, hakkas innukalt taguma väikeste rusikatega vastu peataja rinde. Siis jõudis viimane uuesti jutujärele:

„Hellkäpakene, mis sa siis ometi märatsed?“

Ja väike Vaadla suguharu hundi-poeg oli nagu arust ära ega osanud kuskile panna oma teraseid silmi, tundes küsijas suguharujuhi Atsi.

„Kas ta... läks ära?“ kohmitses lõpuks küsida.

„Muidugi — ja ammu juba! Kogu selle aja oli kadunud, kus sa siin minuga trummi löid. Aga nüüd lagedale oma seletusega, poja!“

Oli tõesti nii, et Jassi, märgates Kaljule saabunud abijõude, tegi kiiruga

täispöörde ja vadis tagasi kirikust mööda, pöördudes aleviku idaossa. Tema nimelt oli „idalinna“ poiss, koguni nende juht — teised aga mõlemad kuulusid „läänelinna“, Vaadla alevi lääneossa... Küllap tülitseti siin sageli.

Vist oli siin juba tülitsemiseks põhjust nende vanavanemail, sest niikaua, kui mäletati muistseid aegu, ikka olid Vaadla alevi ida- ja lääneosa pidanud lapinguid. Koguni hullemaks olid läinud tülitsemised sest ajast, kui „läänelinna“ loodi skautrühm ja selle poole poisid ilmusid siia-sinna vormides. Mitte et idale poleks see meeldinud — vägagi meeldis, seep see häda oligi. Nii väga meeldis, et viha tegi kohe ja kui juba viha urgitseb südamesoppides, pea siis see riid ja tüli ei tule.

Selle- ja veel muude asjade pärast poisid siis mõnikord tülitsetsidki, sest kuigi oled tubli hundu, kuidas sa jäta vastasele hoobi võlgu. Süda, vaadake, ei luba.

„Miks te tülitsete, seleta,“ nõudis Ats. Jah, Atsil oli õigus nõuda, seda Kalju teadis, sest Ats oli tore ja tubli ja... ja suguharujuht. Aga südames hingitses Kaljul ometi mõte — Ats peaks teadma, et väikesel poisil nagu tema on ometi kole raske ütelda, miks tüli just tuli, ja pääleqi, kui oleks midagi head tehtud, küllap siis juba kõneleks, aga pahategu — mis meele sa sellest jutustad. Pisarad kiskus kohe välja.

„Mina... meil oli tüli!“ algas viimaks.

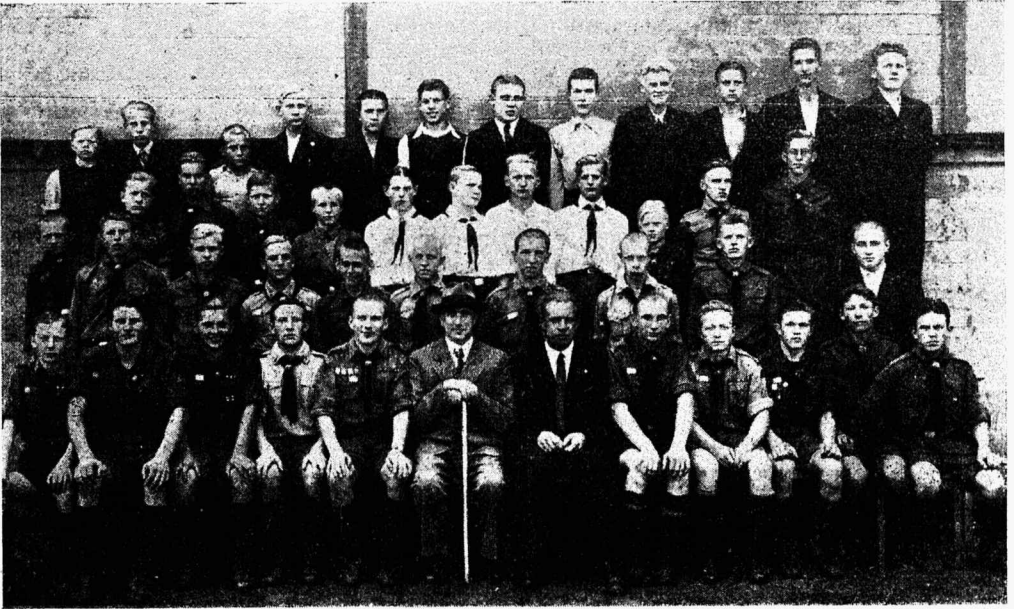
„Seda ma nägin! Miks?“

„Nojah, mis ta siis ütleb, et...“ Jutt jäi katki.

„Mida ta ütleb?“

Nüüd hakkas juba jutujärg tulema ja varsti jatkus seletus suure hooga.

Pärnu „Höbe Hundi“ rühm.

„Ta ütleb, et „länelinna“ poisid on... nadikaelad!“

„Ja siis sa läksid talle kallale!“

„Jah, ning sellepärast ka, et... et ta... Me mängisime Kallega kivikuningat, ning ta pani mulle jala taha. ning... Kalle kihutas hoopis ära ning... üldse ta on niisuke... kuule, ma arvan, ta lõhkus mineval aastal meie vesiveski ka ära ojakäärus... Ja kui ta siis veel täna mind naerma hakkas, siis ma lõin talle suu pihta, nii et... veri jooksis. Aga... mis ta siis teeb sedamoodi!“

Vaikus hiilis vanema ja noorema vahele, kuni lõpuks leidis enesele väljenduse.

„Sa heidad nüüd mind suguharust välja,“ purskus väiksemalt ja juhilt otsust oodates tõsis ja vajus rind nagu sepalööts, kuna suu ja silmade ümber luusisid peatse nutupurske tundemärgid. Ent otsus jäi tulemata.

„Täna läheme koju — kõneleme sellest teinekord.“

Ja egas jäänudki muud teha, kui pöörduda mõlemal koduteele, sest õhtul pidi algama juba paar nädalat ette plaanitatud öine suurmäng. Päike aga ruttas isukalt silmapiirile lähemale. Mindi siis!

Õhtu tuli pea ja varsti vooris „länelinna“ poisse mööda sopaseid alevitänavaid kohapäälse „kodu“ poole. Kodu iseenesest oli algeline kuurilodudik, mille seinad poiste jõul ja algatusel valge seinapapiga olid üle löödud ja „kribu-krabu“ täis maalitud, kuid ta oli siiski kodu, säärane koht, kuhu nad rõõmsa meelega kokku tulid tähtsaid asju arutama ja tegema. Kuskilt oli hangitud vana raudpliitki, mis kuuriseinte vahele tekitas mõnusat soojusehõngu. Ja salapärasust — seda levides ruumi igast hämaramast nurgast, sest hämar ta oli, see kuurist-kodu.

Täna elas ja kihas kodu ümbrus. Iga nelja maailmakaare poolt kerkis hämarusest tumedaist poistekogusid, kellade kuulumist suguharru kontrollisid selleks

väljasaadetud vahid ja siis tasa-tasa lasksid poistel kuuri uksest sisse lipsata, kust kostus jutukõma. Seda kõike oli vaja, see kuulus mängu hulka, see salapäratsemine nimelt. Ja õieti oli see vajalikki, et „idealism“ ei rikuks hääd mängu, et kõik algaks ja lõpeks hästi, või kui võimalik, siis üsna natukene paremini kui hästi.

Kuid kõik ei läinud ometi ettekatvatsetult. Väike Kalju oli kord täna õnnetuselaps ja et juba ta „kurjas saatuses“ hommikupoolel oli Jass, siis ei pääsenud ta sellest siingi.

Mäng arenes hoogsalt. Kalju ülesanne oli jõeperve pidi hiilida vastase küljele, sääl tohutut lärmi lüüa ja sellega kõigi tähelepanu enesele tõmmata. Sel ajal teised siis oleksid metsas kinni püüdnud „varanduse valvurid“, kelle tähelepanu loodeti lärmiga häirida, ja „saagiga“ oleks võitja pool lipanud uhkelt koju. Nii kavatseti. Kuid juhtus nii, et kuiqi Kalju õigel ajal „lärmilöömise“ kohale jõudis, muutus tema oodatud sõja kära peatselt hirmunud appikarjumi-seks. Üks, kaks, kolm — kogu rühm oli sündmuskohal ja kellelqi polnud aega enam mõtelda metsamängule, sest jõekaldal arenes vägagi omapärane tegevus.

Kalju, pikk kuuseroigas käes, kükitas jõepervel ja kisendas kõigest jõust appi, kuna Jassi, idapoolsete juht, rabeles vastu! Ja kõigest oli näha, poiss ei vees, hoides kramplikult kinni ulatatud kuuseroikast. Ja küllap see kuuseroigas vist lepitaski vihavaenlased, nii vähemalt hiljem arvati „lääne linnas“.

Praegu aga polnud palju aega arutlusteks. Tõmmati siis Jassi kiiresti kaldale ja, olgugi vastu tahtmist, veeti läänepoolsete koju, kus varsti raudpliidi esisel aurasid ta märjad rõivatükid. Kange vaimuga poiss oli ta, see Jassi — ei tahtnud esmalt kuuldaqi palitu ümbervõtmisest; paljalt tahtis seista, kuni rõivad kuivavad. Aga lõpuks muutus siiski leebemaks, kui nägi, et „läänes“ elab sõbralik rahvas.

Ja kui riided olid päris kuivad, tõusis sõjakalt, lausudes:

„Noh, kas te mulle nahapääle ei annaqi?“

„Ei!“ See tuli vaikselt rühmajuhilt.

Kui midagi võis Jassi üllatada, siis kindlasti säärane vastus. Ta jäi lühikeseks ajaks ammulisui vastajale otsa vaatama, raputas siis pääd, ega kohanud lõpuks muud teha, kui uuesti istuda.

„Ei noh... see on ju... on ju kombe osanud kuidagi kujutella, see võib ka teisiti olla. „Läänepoolsed“ said tõesti suurte tegudega toime mõnikord, ei noh — naljakas...“

Vaikus... Siis valmistas Jassi omakord üllatuse „läänelinnale“ ja nimelt sellega, et keris jalad istepakule ja jutustas kõigile enese vettesattumise loo. Salgamata, uhkeldamata, rahulikult. Ja „lääs“ kuulas, silmad teise vaimlisest suurusest pungis — nemad küll, paljud poleks saanud toime säärase tunnistusega. Siiski tore poiss, see Jassi.

Oli nimelt juhtunud, et ta Kaljule kättemaksu haududes ja öösisest mängust teada saades, poissi jõekaldale luurama jäi, ja teda veidi niisutada kavatsetes. Kuid saatusejumal tahtis, et rabelevad poisid sattusid kivile ja paiskusid üks ühele, teine teisele poole kivi. — Jassi õnnetuseks vette, Kalju kuivale. Ja kõik olnuks hästi, kui kukkumise juures saanuks valida kukkumiskohta...“

Järgmistel päevadel käis läänepoolsete seas suust-suhu jutt — kirikunurgal imenud täna Atsi-Jassi kompvekki, võtnud ühest ja samast paberitutust ja imenud... hirmus veider. Kuid seda poisid veel ei teadnud, et kaks juhti sääl arutas eluasju ja et selle jutu tagajärjel kuu aega hiljemini „idalinna“ majades triigiti rohelisi skaudipluuse.

Nüüd on Atsi-Jassi mõlemad kadunud poistejuhtimise radadelt. Praegu juhivad Vaadla suguharu Kalju ja teda armastatakse nii idas kui läänes.

Tallinna Skautide Maleva II rühm 20 aastane

11. märtsil s. a. pühitses rühm oma 20. aastapäeva.

Täpne kuupäev rühma asutamisest ei ole kahjuks seni veel tõestamist leidnud, kuid olemasolevate andmete järele on see sündinud varakevadel 1918 aastal, skautjuhi Petrov'i poolt. 18. 01. 1925 rühma peakoos-olek otsustas aastapäevaks võtta 11. märtsi päeva, mil maksma pandi Eesti Skautide Maleva põhimäärus (1923).

1920. a. mil tekkis nn. Noorseppade liikumine, lahkus rühm malevast ja astus Noorseppade malevasse.

Umbes kolmveerandaastase sealviibimise järele nähti milline oli tollekordne „rahvuslik liikumine“ ja rühm otsustas tagasi tulla Skautide Malevasse.

Vahepeal oli aga malevas tekkinud uusi rühmi, kes oli pärinud teise rühma nime, millepärast „patust pöördunud“ pidid lep-pima number 12-ga.

Tagasipöördumisega on aga ühes toodud ka pahad kombad — üle 100-pealises rüh-mas ei ole ühtmeelt. Juhina katsetab üks kui teine — vahepeal juhib rühma koguni

maleva poolt nimetatud kolmeliikmeline kolleegium. Hiljem sk. Sagrits (†).

See on rühma ajaloos üks tumedamaid kohti, kuid silmas pidades tollekordset meelsust ja vaimu, kui paratamatu nähe.

Alles 1922 aasta lõpul saadakse kindel juhtkond. Rühma asub juhtima n. skm. J. Nukk ja rühma vanemaks skm. H. Silber.

Vahepeal vabaneb malevas rühma num-ber 8 ja rühm valib omale selle.

1923. aastal tehakse malevas põhjalik puhastustöö, kõrvaldatakse nn. kõlbmata element. Rühm kannatab selle tuleproovi välja ja jääb edasi tegutsema.

23. 01. 23. aastal on vabanenud rühma endine number ja rühm hakkab jälle tegutsema vana numbri all, s. o. II rühmana. Sama aasta kevadel teeb rühm veel sise-mise puhastustöö ja valib juhtkonda, rüh-majuhiks n. skm. J. Nukk'i, abijuhiks sk. A. Kreos'i (†) ja vanemskaudiks sk. R. Treu'd.

Rühma tegevus muutub stabiilseks ja te-

Tallinna Skautide Maleva II rühm.

gevus on edukas. Korraldatakse laagreid ja muid skautlikke üritusi.

4. 10. 1924 valitakse rühma juhiks R. Treu, kes sellel kohal püsinud tänini, abijuhiks E. Besfamil (praegu ametis elektri-jaamas) ja vanemskaudiks E. Karjatse. (Auto-tankide rüg. v. a. o.) Kuna senine rühma vanem teenistuse asukoha vahetuse tõttu peab Tallinnast lahkuma, valitakse rühma vanemaks gümnaasiumi direktor L. Raudkepp.

15. 03. 25. esmakordselt rühm pühitseb oma VII aastapäeva avaliku peoga, mis üle ootuste hästi õnnestub.

1926. a. mil korraldatakse I Eesti skautide suurlaager, võtab rühm sellest osa täies koosseisus, milline oli tookord 26 pois-
si. Laagrisse minnakse suure vaimustusega, — korraldatakse miniatüürne näituski. Suurlaager annab palju hoogu edaspidiseks tegutsemiseks.

1927. a. mõni päev peale rühma aastapäeva rühma juht peab minema kaitsevärke sundaega teenima, tema asemikuks jääb II j-sk. H. Salum (Ärijuht Talko juures) — noor, kuid päris tragi poiss.

Paar kuud hiljem rühm hakkab kiratsema, poiste arv on kahanenud juba 14-le.

Katsuakse päästa mis päästa on. Tuli immitseb, kuid ei leegi. Kuid see oli üldine nähe kogu malevas.

R. Treu paari vanema poisiga katsuvad rühmal uuesti hinge sisse ajada — kuid see on visa tulema.

1928. a. kevadel, tollekordse V (N. M. K. Ü.) rühma juhi I jsk. F. Kaldas'ega tekkib mõttevahetus ühendada II ja V rühm ühiseks rühmaks. Kõsimus on paugupealt raske lahendada, poisid on üksteisele võõrad. Otsustatakse süve jooksul korraldada ühisettevõtteid; laagreid ja matku.

Suvi möödub selle tähe all.

16. 09. 28. a. peavad N. M. K. Ü. ruumes mõlemad rühmad eripeakoosolekuid.

Võtab hulk aega, enne kui jõutakse otsusele, et mõlemad rühmad ühinevad. Eriti pikale venis V-da rühma koosolek, oli ju neil kaalul rühma likvideerimine. Pärast pikaleveninud koosolekuid ja mitmesuguste küsimuste selgitamist astub kokku II ja V rühma ühine peakoosolek. Koos on mõlema rühma peale 20 skauti. Koosolek otsustab, et II ja V rühm ühinevad ühiseks N. M. K. Ü. rühmaks, jäädes malevas II rühmana.

Rühma vanemaks valitakse senine V rühma vanem Jüri Lossmann, kes just saabumas Ameerika maratonijooksult, rühma vanema abiks ühingu sekretär Sakkeus. Rühma juhiks R. Treu, abiks F. Kaldas ja vanem skaudiks E. Reite. Koosolekul selgub ühtlasi, et rühm saab kasutada ühingu ruume.

Kuna ruumide puudus on seni pidurdanud mitte üksi rühma tööd vaid kogu skaut-

likku tegevust — ka malevas, siis ruumide kasutamine ühingu juures on suureks hooks rühma töös. Samal ajal on õnnestunud maleval ruume saada Kaitse-liidu juures.

3. 02. 29. peakoosolekul valitakse enamikus juhtkonnast tagasi kuna uueks abijuhiks saab R. Nõmmik ja vanem-skaudiks noor skaut V. Kukkk (praegu Ameerikas, miljonäri jahtlaeval tüürimeheks). Samal koosolekul selgub, et rühm saab omale toa. Tuba on pisike, kuid mugav — on ta ju oma kodu. Tollel peakoosolekul on rühmas juba 42 skauti, aasta lõpuks kasvab see arv 84 peale.

Rühm tegutseb 9 salgaga, lisaks neile detsembri kuus asutatakse hundipoegade kari. F. Kaldas'e juhtimisel. Oma kodu justkui avab seni kinni olnud väravad. Tegevus on mitmesugune. Skautipärased võistlused, matkad, laagrid. Juhtide kursused, mida isegi maleva seni ei olnud korraldanud. Poiste vaimustus on ülev. See kasvab iga päevaga, kuna tullakse esikohtadele mitmesugustes maleva üritustes. Hiljem tekib veel teine hundipoegade kari E. Uustalu (praegu Berliinis saatkonna ametnik) juhtimisel.

18. 09. 29. otsustatakse, silmas pidades rühma senist koosseisu, rühm jaotada suguharudesse. Moodustatakse kolm suguharu. I suguharu „Väle-Hirv“, juht A. Männik, II suguharu „Kollane Panter“ juht F. Kaldas. Hundipoegade karjad ühendatakse. E. Uustalu jääb hundipoegade juhiks. 15. 01. 30. asutatakse nskm. V. Suiguksaar'e poolt uus suguharu „Kaljukotkas“.

Säärane tööjaotus tõstab aina tegevuse pinevust — on juba nüüd omavaheline võistlus.

Korraldatakse isegi suurem pidu, mille sissetulek tollekordsete võimaluste juures küllalt suur, nimelt üle 100.— krooni.

Jõulupühade puhul korraldatakse vabaõhu jõulupuu, millest võtavad osa üle 150 skaudi. Suvel on neli skautjuhti korraldanud pikema matka Inglismaal, üleilm-lisse skautide suurlaagrisse, kuna 5 skauti samal ajal sooritavad matka Tallinnast Riiga ja tagasi Tartuni, kust rongiga koju sõidetakse, kuna poisid muudu ei oleks jõudnud koolitööde alguseks tagasi.

Koju jäänud aga sooritavad rida kodumaisi matku ja laagreid.

Kambavaim on rühmas suur. Juhil tarvitseb vaid midagi algatada või millestki märku anda — kui poisid kui üks mees on seda täitmas.

See on aeg, mida veel hilisematelgi kokkutulekul on märgitud kui kuldset ajajärku teise rühma ajaloos.

Kuid kunagi ei oleks suutnud tollekordne juht üksi sellist vaimu luua, kui ei

oleks rühmas olnud vahvaid kaasjuhte ja poisse nagu E. Uustalu, F. Kaldas, V. Suigusaar, O. Kanarbik, K. Kiili, H. Luugus, J. Paris, E. Lutsberg, R. Nõmmann, J. Kaasik, A. Peikel, A. Männik, B. Vassiljev ja paljud teised.

Rühma töös algab uus ajajärk. Suguharud hakkavad rohkem iseseisvamalt tegutsema — looma ise oma ajalugu. 1930. a. suvel korraldavad II rühma skaudid veel ühise matka Soomes, kus sooritatakse 1300 km maršruut, pool sellest jalgsi, võetakse osa Soome skautide suurlaagrist. Rannamõisas korraldatakse rühma ühine laager.

Matku sooritatakse tohutu hulk, kogu rühma peale kokku üle 50.000 km. 1930 tuleb NMKÜ juurde ka maleva, kuna senised ruumide peremehed tõstsid maleva lihtsalt tänavale. II rühm on siin kannataja osas. Pealegi rühma juht valitakse ka maleva juhiks.

Koos malevaga sammutakse skautliku tõusuteed.

Suvi möödub matkamise ja laagrite korraldamise tähe all.

Rühm tuleb 1930. ja 1931. a. NMKÜ ülemilise liidu poolt korraldatud matkamise võistlustel ilmameistriks, samuti rühma juht ilmameistriks individuaal-alal. Korraldatakse Koitjärvel üleriigiline NMKÜ skautide suurlaager.

3 skauti sooritavad veel pikema matka Kesk-Europas.

1932 ja 1933 aastad mööduvad II-sel rühmal vaikselt, s. o. rühmal kui niisugusel. Selle vastu suguharud oma tegevusega on väga aktiivsed, on juurde tulnud isegi neljas suguharu „Laane-Hunt“.

1. 02. 1934. a. toob II-se rühma ajaloosse uue pöörde.

Otsustatakse — kõik senised suguharud

hakkavad malevas tegutsema iseseisvate rühmadena.

„Väle-Hirv“ koos hp. karjaga jäävad II-seks rühmaks R. Treu juhtimisel.

„Kollane-Panter“ XVI rühmaks, „Kaljukotkas“ XV rühmaks, mõlemi juhiks skm. V. Suigusaar, ja „Laane-Hunt“ VII-ks rühmaks, juht E. Ernesaks. Kõik need üksused tegutsevad ka praegu malevas ja nii mõnigi on neist korduvalt sammunud maleva töös esirinnas.

1935. a. kevadel on teine rühm jälle nii suureks kasvanud, et võib malevale uue rühma anda. Samast ajast hakkab rühma juhtima R. Mardiat, kuna R. Treu valitakse rühmituse juhiks. Kuna II rühm on pidanud nii palju oma peret jagama, siis loomulikult ei suudetud malevas enam nii suures ülekaalus esirinnas sammuda, kuid viimasele kohale alati meie kah jäänud ei ole.

Maleva sisevõistlustel on rühm korduvalt esikohtadele tulnud. Kuid ka sisemine rühma töö ei ole halvem olnud ja võib-olla tuleb aeg, kus jälle võime mõne uue rühma malevale anda.

2. 03. 1938. valitakse rühma juhiks skm. R. Tõnuri, kuna senine juht R. Mardiat hakkab leeris käima ja siis peale kooli lõpetamist sõdurileiba sööma.

Nüüd paar rida statistilisi andmeid.

20. aastase tegutsemisega on matkatud rühma liikmete poolt üle 300.000 klm.

Laagris on viibitud üle 200 öö-päeva.

II rühmast on malevas tekkinud 8 rühma, rühma liikmete poolt on asutatud 2 maa rühma.

Rühma liikmeist on saanud noorem skautmastriteks 13, neist skautmastriteks 3.

Rühma juht üle 8 a. on juhtinud malevat, kuna maleva staabi liikmeiks on olnud korduvalt rühma liikmeid.

VI Rühmale 20. aastapäevaks.

Indu, vaimustust Sa meile annud —

Varmas, vaarumata, raudne Rühm.

Tule pühmama mis põlema Sa pannud,

Edasi, nüüd edasi, viib meid me siht!

Rühmas vapras skaute teotsend palju,

Maale auks on üleskasvanud.

Rühm on püsinud nagu võimas kalju,

Tuuli, torme võita jaksanud.

Õilsad noored rühmas seavad sammu,

Aatemõõgad valmis võitlusiks.

Koopakarud karastavad rammu,

Sangarlikkust raskeiks heitlusiks.

Igavesti skautrühm õitse, püsi,

Seisa kindlalt aja veeredes,

Ei Su liikmed kunagi ei väsi,

Karastuvad aina raskustes.

„Looja ise Sulle jõudu andku,

Hoidku ta sind õiges skautluses,

Aatetruudust Sinu liikmeile Ta andku“

Palve meie kõigi südames. J. R.

Pilk Tallinna Sk. Maleva VI rühma 20 aastasesse tegevusesse

Skm. V. Birk.

Skautluse algaastal Tallinnas tekkinud üksikud skautrühmad kasvasid peatselt oma koosseisult võrdlemisi suureks. Üks suurematest rühmadest oli tol ajal II r., millest sai alguse ka praegune 20. a. sünnipäeva pühitsev VI r.

Tolleaegsest tegevusraamatust loeme rühma organiseerimisest ja asutamisest. „II r. Põdra salga sk., kes olid kui üks mees, ei leidnud ühist keelt oma juhiga ja nad tegid otsuse rühma kangekaelse valituse alt lahkimiseks.“

23. aprillil 1918 tuli Põdra salk kokku, et asutada iseseisev rühm, kus võiks vabalt areneda ja tööd teha. Mõte leidis salga sk. poolt heakskiitmist ja nii pandi alus VI r., kes on tegutsenud tänini, ehk küll mitmesuguse koosseisuga ja juhtidega. Rühma esimeseks juhiks ja vanemaks valiti Rud. Pokats. Salk kasvas mõne nädala jooksul suureks rühmituseks ja haaras oma ridadesse hulganisti noori. Koguni suure vaimustusega, palju näis pakkuvat ka sk. vorm (tolleaegne Ameerikast saadetud sõjaväe varustus), ühised tseremoniid ja mingi salapärane võim uudsusesse. Rühma koosseis kasvas kiirelt, siis tunti ka kiiret vajadust iseseisvate ruumide järele. Nii saabki rühm omale kodu Liivalaia tän. 59 juba 18. mail. Iganädalasteks võimlemis ja rivilisteks harjutusteks kasutatakse Kloostri tän. võimlat. Tegevust oli palju, eriti salgajuhtidele, sest suurt rõhku tuli panna rivilisele küljele, välisesinemist oli palju. 1920. a. jüripäev on suursündmuseks rühmale, maleva vanem kpt. Tõnsoni poolt antakse rühmale üle lipp.

6. nov. 1921. a. tuleb juhtide vahetus, uueks juhiks saab M. Antje. Samal suvel suurest Soome sõidust võtab osa rühm pea terves koosseisus. Soome sõidule järgneb skautluses üldine suur langus, mis ei jäta ka rühma puudutamata. Lahkuvad paljud skaudid ja juhid. Rühma juhtimine käib käest kätte, nii juhivad sk. E. Vigel, A. Kuldver, J. Leisner, mille all kannatab rühma tegevus. Tegevus jääb loiuks, kuid järeljääjate hulgas hoitakse alal sk. vaimu, ei tohtinud olla arvamist, et skautlus Eestis sureks.

1. juulil 1924 tehakse ettepanek IV r. abijuhile E. Sagarile rühma juhtimine üle võtta. Uus juht kutsub rühma kokku, algab tegevusega pidevalt. Rühma koosseis on väike, kuid poisid tunnevad tegevuse vastu huvi. 1925. a. peab rühm iseseisva

5. p. laagri Lükatil. Järgneb ettevalmistus I suurlaagriks, millest võtab osa 12 sk.

6. dets. 1926. a. rühma peakoosolekul valitakse rühma vanemaks h-ra Ed. Tohver, kes on rühmaga kaasaelanud tänini kõik rühma rõõmud ja mured. Ei saa just kurta, et neid aastate jooksul vähe on olnud. 1927. a. juulis on Naissaarel rühma 2. nädalane laager 21 sk. osavõtul. 1928. a. võtab osa Läti suurlaagrist 13 sk. ja maleva laagrist Jägalas 17 sk. Rühm on suutnud luua omale kindla aluse ja aktiivse tegevuse juures kasvab rühm koosseisult üle normaali. 15. nov 1928. a. on vajadus asutada rühma juurde ka hundipoegade kari, kes sügisel võib pidada oma 10. aastapäeva.

Naissaar saab rühmale armsaks metsakooliks, nii tehakse talvel ettevalmistusi laagriks. 1929. a. on nädalane laager ja 1930. a. suvel 2-nädalane õppelaager, millest on osavõtjaid 54 rühma liiget. Rühm noorte juhtide kaadriga edeneb töö.

1929. a. sügisel saab rühm omale iseseisvad ruumid Tallinna Kaitseliidu majasse, mis leiavad poiste poolt laialdast kasutamist.

1930. a. on tekkinud arusaamatused maleva staabi ja rühma juhi E. Sagari vahel, mis lahendatakse rühma juhi tagandamisega. E. Sagar juhib aga rühma edasi sügiseni. Noorte Kotkaste asutamisel öeldakse rühmale ruumid ülesse ja juht teeb ettevalmistusi tekkinud olukorra lahendamiseks rühma üleviimiseks Noorteks. Kotkasteks. Raske aeg elatakse üle, rühmavanema h-ra E. Tohver'i kaasabil tuuakse 23. nov. rühm üle maleval kasutada olevatesse ruumidesse N. M. K. Ü-sse. Rühma juhiks valitakse I j. sk. J. Paris. Rühma koosseis väheneb, osa sk. lähevad endise juhiga üle noorteks kotkasteks, kuid skautlik vaim jääb enamusega rühma püsima. Uus juht ei püsi oma kohal kaua, vaid annab peatselt juhtimise üle tublile, rohkem skautlike teadmisi omavale n-skm. U. Tamm'ele, kes juhib rühma 19. III 31—28. VI 32, mil on sunnitud lahkuma kaitseväge mineku puhul. Järglaseks on skm. V. Birk. Rühma töö areneb hooglasi ja Doberani suurlaagrist võtab rühmast osa 11 skauti.

1. jaan. 1933. a. jaguneb rühm kaheks suguharuks, sest edukaks tegevuseks on koosseis liiga suur. „Koopa Karu“ sgh. juhiks saab n-skm. J. Rajaleid ja „Hõimu Hundi“ sgh. juhiks n-skm. J. Tolm.

Tallinna Skautide Maleva VI rühm.

19. aprillil 1934. a. valitakse kauaaegne rühmavanem h-ra R. Tohver ja rühma vana skautsõber h-ra G. Brockhausen rühmavanemaks. Rühma vanemaks palutakse tulihingeline skautsõber h-ra pastor P. Kuusik.

1935. a. maleva staabi otsuse järele nõuti kõigilt rühmadelt, kes töötasid suguharudena, suguharude moodustamist iseisvaiks rühmadeks. Nii jääb 15. aprillist 1935 „Koopa Karu“ sgh. VI rühmaks ja „Hõimu Hundi“ sgh. moodustatakse XXI. rühm.

Paralepa suurlaagrist võtab rühmast osa 14 sk. ja 1937. a. suvel peetakse Kohilas rühma nädalane laager. Rühm on osavõtnud oma juhi kaudu kolmest viimasest ülemaailmisest jamboreest ja mitmeist

välissuurlaagritest. Käesoleval suvel tahab rühm vähemalt salgaga kaasa teha I Leedu suurlaagri.

Tänasel aastapäeval võib rühm tagasi vaadata pikale ja keerulisele tegevusele, kelle ridadest on läbi käinud umbes 1000 poissi.

Rühm töötab praegu kolmikrühmitsena, 46-liikmelise koosseisuga.

Skaudid n-skm. Rajaleid'i, vanemskaudid n-skm. Sassi ja hundipojad hunt U. Saldre juhtimisel.

Rühme edasi tadmiseks: „Kui igaüks mängu omal kohal ja hästi, võtab suurim õnnelikus ja rõõm maad, täituvad inimkonna suuremad ja igatsetavamad ideaalid, tuleb rahu rahvaste ja heatahtlikus inimeste vahel“ (B. P.).

Karja koondusel mängimiseks.

KALAPÜÜK.

Iga pesa istub kalatiigi ümber, mis põrandale kriidiga ringina kujutatud ja milles võrdne arv kalu püüdmiseks. Kalad on paberist välja lõigatud ja ca. 10 cm pikad. Kala ülespoole pöördunud nina otsas on 1 cm suurune auk. Igal õngitsejal on käes võrd-

ses pikkuses õngenõör, mille teises otsas on konksukeeratud nõöpnõel õngeks.

Pesa, kes esimesena tiigi tühjaks õngit- senud, võib enne mängu kindlaksmääratud aja joosul enam teistest kalu püüdnud, on võitja. — Lõbus, eks ole?

Onu Uhuu....

Töötus, mis ei unune

Varakevadel, mil kogu loodus end vabastab kangestava külma kammitsaist, algasime oma väiltegevust.

Toredal pealeõunal kogunenud Kalaraanda, lappisime raha ning, kuna see läks ruttu, olimegi varsti paadis.

Kuna kõik peale minu olid imehead sõudjad ja suured jõumehed, rabati mõlad ning üksi roolikoht jäi tühjaks. See oli aga nagu mulle loodud. Kohe panid kuue poisi karastatud käsivarred mõlad liikuma. Paat lendas pahiseses noolena laineil.

Jõudnud reidile, peatusime puhuks, et laineil loksudes veidi jutulõnga keerutada. Sai räägitud mitmeidki tähtsaid asju ja puhutud põnevaid lugusid. Lõpuks aga tuli Volts ideele, millele ainult temasarnane poiss võib tulla. Nimelt ütles ta, et iga mees andku sõna, et arvates tänasest teotseb viis aastat skaudina. Kuigi meil sel ajal malevas oli juba 12 aasta mehi, pani see töötus siiski mõtlema. Ats, kes alati olukorda oskas päästa, kui asi kippus käest ära minema, leidis nüüdki nõu. Ta ütles, et töötust tuleks täiendada, et olla siis viis aastat skaut, kui olud seda võimaldavad. Kuid kuigi muidu ta arvamistele harva vastu vaieldi, ei võetud seekord ta juttu üldse kuulda. Oli selge, et kui anname lubaduse, ei tohi seal olla juures mingisuguseid taganemisteid. Selli-

sed lubadused täis igasugu tingimusi jäägu teistele — oli kogu salga ühine arvamine.

Algaski pühalik talitus. Tõsisel häälel luges juht skaudiseadused ja üksteise järel andsid poisid töötuse.

Võibolla mõtleb mõni, et tegime seda massimeeleolus, üldises tuhinas lubades kergekäeliselt. Need arvavad eksivad. Igal mehel oli enne lubadust aega mõelda ja seda tehtigi. Enne ja-sõna ütlemist tõmbus nii mõnigi otsaesine kortsu ja mõnigi käsi otsis kõrva- ja kuklatagant abi. Üks poistest ei annudki töötust, sõnades, et parem on mitte anda, kui seda murda. Teda ka selleks keegi ei sundinud. Polnud me salga kodukorras üldse sellist tegevust. Töötuse andmine oli me oma soov, soov kinnitada skautlusele oma aatetruidust.

Särava päikese poolt kullatud merepinna liikus paat kaldale lähemale. Mõned minutid ja juba randume. Veel vasaku käe pigistused ja me lahkumegi...

Möödunud on sest sündmusest aastaid. Poistest on sirgunud mehed, kuid töötust pole nad unustanud. Ühes selle loo kirjutajaga, kuigi enam mitte ühes salgas ja rühmas, rühivad nad edasi skautlikul teel, olgugi, et viieaastane tähtaeg ammu möödab.

VI r. skaut. J. R.

I skautjuhtide õppepäevad Tartus.

5. ja 6. veebruaril toimusid Tartus I üleriiklikud õppejuhtide päevad, Tartu sportlaste kodu ruumes.

Koosolekul olid esindatud kõik Malevad peale Lääne- ja Sakala.

Esindajad registreeriti 29. vabakoolajaid 27. Tervitusi tõi Hamini Noorsoo osakonnalt noortesekretär F. Roose. Kohal olid veel vanematest skauttegelasist Sk. Sõprade Liidu abiesimees ins. J. Geering, Tartu skaudssõprade ühingu esimees prof. K. Saral, Tartu sk. Mal. vanem prof. A. Paldrok j. t.

Peale koosoleku rakendamise asuti esimesel päeval kell 19,35 töökoosoleku pidamisele.

Esimesena refereeris ins. Geering Peastaabi esindajana põhimõtteil — „Skaut on tõsine isamaalane.“

Selle lõppedes otsustati saata kirjalik tervitus härra Riigihoidjale, Sõjavägede Ülemjuhatajale, Haridusministrile. Tartu linnapea kindral Tõnissoni tervitamiseks moodustati 5-liikmeline esindus.

Järgmisena refereerib peastaabi ülema abi skm. H. Michelson: „Kaugemaid ja lähemaid ülesandeid skautliku õppetegevuse süsteemikindlaks väljarendamiseks Eestis, millega ka esimese päeva töö loeti lõppenuks.“

* * *

Õppepäevadest osavõtjaid. Keskel palitus noortesekretär F. Roose.

Pühapäeva hommikul, 6. veebr. kell 09,30 asetavad skautjuhid eesotsas Peavanemaga, Vabadussõjas langenud mälestussambale pärja. Vaimuliku talituse pidas skm. H. Haamer.

Teine töökoosolek algas skm. H. Haamer'i referaadiga: „Kas kristlik, vaga või jumalakartlik skautrühm,“

Referaadile järgnevad elavad läbirääkimised. Referendile esitati palju küsimusi, mis kõik puudutasid igapäist skautrühma muresid usuküsimuses.

Skm. H. Paalmanni asemel refereerib kolmandana skm. H. Michelson skautliku kasvatuses meetodikast, mis kutsub ka esile elava sõnavõtu. Referaadi kohta sõnavõttud kujunevad aruanneteks kohapealseist malevaist ja nende sellelaadilisest tööst ning salga-juhtide koolist.

Lõpuks refereerib nskm. Robert Keres: „Väljaspoolt eriteadlaste ja skaudisõprade rakendamine skautlikuks kasvatus tööks.“

Koosolekul esitatud referaatide ja läbirääkimiste vaimus koostatakse ja võetakse koosoleku poolt ühel häälel vastu järgmised resolutsioonid:

1) Tuleb erilist rõhku panna skautliku süsteemi kindlale väljaarendamisele ja administratiivsele korrastusele Eestis. Ühes sellega peetakse eriti vajalikuks rõhutada organisatsiooni liikmete tõelist kasvatust. Eesti skautluse juhtkonna tähtsamaid eesmärke on välja teenida skautluse täiuslik tunnustus ja usaldus rahva kasvatussüsteemina.

2) Vanemad skaudijuhid, eeskätt malevate õppejuhid peavad olema suutelised kasvatama nende kätte usaldatud poisse üldiselt distsiplineeritaks, kuid eesjoones vaimselt ja hingeliselt ausaks ning kultuurseks.

Elkõige õppejuhid ja ka teised skaudijuhid peavad skautlikus kasvatus töös olema ise elavaks eeskujuks ja tuumaks, kust pudenevad ainult sellised seemned ja ideed, millest võrsuvad

skautlikel põhimõtetel ja tõsisel eestluse vaimus — uus põlv põlvlaid eestlasi.

3) Üle riigi toimuvatest skautjuhtide kursustest kui ka salgajuhtide kursuste süsteemikindla korraldusega kõigis malevais loodetakse, et nad suudavad anda peale oskuste ja teadmiste täiendamist küllaldast hoogu ja vaimustust skautlikule juhtimise tööle.

4) Skaudi õppejuhid peavad tarvilikuks, et malevates tulevad läbi viia üldkava alusel salgajuhtide koolid, mis töötavad kahes suunas — arendades salgajuhtide kasvatust, andes neile või-

malusi skauteerimiseks ja ühtlasi täiendades salgajuhtide teadmisi ning anda nendele juhiseid praktiliseks tegevuseks. Salgajuhtide koolist osavõtt olgu võimaldatud kõigile, nõutav olgu vaid teatud vanuse alammäär.

5) Peetakse tarvilikuks ja tähtsaks tihedamate sidemete loomist kooli, kodu ning eriti seltskonnaga, selleks tuleb skaudijuhtidel kutsuda suuremal arvul skaudisõpru ja väljaspoolt eriteadlasi kaasa aitama skautliku kasvatuse tööle. Ellu kutsuda kõikjal rühmituste juures vastavad vanemate-komiteed.

V üleilmiline Jamboree Hollandis.

Skm. V. Suigussaar.

(Järg.)

Vogelenzang-Bloemendaal! Linnu-laulu-Lilleorg! Hollandi ilusam osa, mis on muutunud kümneks päevaks suureks sõpruse ja vendluse linnaks.

Kevadel on Bloemendaal sõna otse- ses mõttes õitemer. Suured väljad täis õitsemaid tulpe, nartsisse, hüat- sinate, liiliaid... Miljonid õied levi- tavad suurepärasest lõhna, tuhandetes värvides lillepõllud ja lindude laul: rõõmsamat ja ilusamat kohta vaevalt võiks leiduda Hollandis ja ka mujal, kui see, milles veetsime need 10 ilusat päeva.

Jõudnud üle Hollandi piiri, kuulsime meeldivat viisi, mis jäi mällu ja mida ka meie poisid tihti laulsid. Vogelen-

zangis-Bloemendaalis saime kuulda ka sõnu, kõiki hollandlasi ja skaute val- lutanud Jamboree laulu. Vabas tõl- kes on sõnad järgmised:

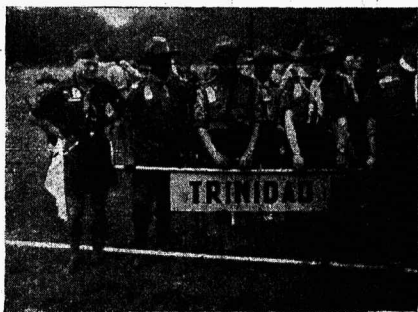
Kõik skaudid ilma maadelt
Küll mandrilt, merelt, saartelt
On pühitsema tulnud Jamboreed.
Siin elurõõmsaid palgeid,
Küll värvilisi, valgeid,
Neid kõiki käsikäes võib leida siit.
Siin Aafrika ja Aasia
Ja metsik Labrador
Euroopa maad, Ameerika
Siin koos nii vana noor.

Jamboree, Jamboree,
J-a-m-b-o-r-e-e
Jamboree — ree — ree
Jamboree, Jamboree,

Meil juhiks on suur skaut Bi-Pi.

Skaut sõprust kõrgelt hindab
Ja kohtleb teist kui venda,
Ei hooli rassi vahest iial ta
Ei miski vaev, ei häda
Ei kohuta need teda,
Tal ikka rõõmus meel ja naeratab.
Ta abivalmis alati,
Kus iial viibib vaid
Suurt vendlusaadet kannab nii
Mis kindab ühte neid.

Jamboree . . . .

Sõbrad.

Hiljem kuulsime seda laulu kõikjal. Väike puuviljamüüja poiss käru lüka-tes, saapapuhastaja, autojuht, restorani orkester, rahvariides talupojad Markenis ja Vollandamis, kõik laulsid seda laulu, kui juhtusid skaute nägema. Suurtel Jamboree lõkketuledel, kus osavõtjaid oli üle 50.000, lauldi seda laulu hollandi, inglise ja prantsuse keeltes. Kuid iga rahvus oli sõnad oma emakeele tõlkinud ja nii võis seda laulu kuulda kõigis keeltes.

Jamboree... Sõna, mis oli vallutanud kogu Hollandi! Õnnelikud poisid, kelledel oli võimalus Jamboreest osa võtta.

Kõiki järjekorras Jamboreest kirjutada ei mahutaks meie ajakirja lühikesed veerud. Kuid mida kirjutamata jätta, on jällegi raske otsustada.

Jamboreed ei suuda teistele edasi anda ei kirja ega jutustuste abil. Uudise kirjeldamisega võiks ju kuidagi toime tulla, kuid säääl valitseva meeleolu, sõpruse ja üksteisemoistmise kirjeldamisega vaevalt suudetakse seda pakkuda, mis oli Jamboreel.

Jamboreed peab kaasa elama, peab täielikult kõik kaas tegema, peab tundma, et oled üks sellest suurest perest, kes on kokku tulnud kõigist maailma-kaartest.

Vogelenzangi jaama jõudes sattusime tõelisesse keelte ja rahvaste „Paabelisse“. Kostasid igakeelsed laused ja hüüded. Kiire töö ja askeldus. Laeti laagrivarustust rongist autodele. Saabusid uued erirongid skautidega.

Vaadeldes seda askeldavat poiste hulka võis märgata kõiki rahvusi. Tumepruun jaavalane ja punasemütsiga egiptlane tõstsid ühiselt suurt pakki autole.

Pikaldane roheline turbaniga hindu

Skj. L. Alev egiptlasest sõbraga.

ja energiast ülekeev ameerika poiss laadisid telke vagunist ning samas eestlane ja Islandi skaut ootasid, millal saavad oma varustuse autole panna.

Läbistasime laagri päävärava ja olimegi Jamboreel. Teed palistasid lipud Hollandi rahvusvärvides ja Oranje dünastia värvis — oranzis. Iga saabuv rahvus võeti vastu rõõmuhoisega kohalolijate poolt.

Eestlaste laager oli määratud 7-sse all-laagri, kuhu olid paigutatud kõik vähemad esindused. Nii kujunes 7. all-laager enam-vähem eksootiliseks, sest meie naabriteks olid jaapanlased, siiamlased, pärslased, egiptlased, armeenlased, mehhiklased, Curacao poisid Brasiilia ranna-lähedal asuvalt saarelt. Lõuna paiku jõudsime oma laagri-paigale ja õhtuks oli meie laager valmis.

(Järgneb).

Praktilist.

Hallo, hundud!

Ma tahan teiega abd läbi võtta. Kindlasti teie naerate mu välja, ütlete, meie oskame juba hästi lugeda.

Ilus! No siis mängime Abd. Igaüks ütleb ühe sõna, mis algab T tähega ja annab sõnale seletuse. Minu sõna on „Töö“. See annab meie elule õige tee ja sisu. Ega teie vist ei tea, kui õnnatud on need inimesed, kes on töötä või kes on tööpõlgurid? Ärge ütlege minule, meie käime koolis ja seepärast ei tarvitse meie töötada. Ka kooliskäimine on töö, töö pääga, mis mõnele õige raskeid silmapilke valmistab.

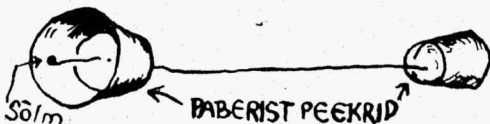
Koduses majapidamises on palju toimetada, mida eduga saate teha. Kui lasete ema või teenijat enese eest omi saapaid puhastada, olete kehvad poisid — „memmepojad“. Teie peate oma emalt niipalju kui võite koduseid töid, mis teile jõukohased, enese teha võtma. Siis ei kuuldu enam etteheidet: „Oleks mul tütar, siis see aitaks mind, kuid pois, see ei ole millekski kõlbuline!“ Siin hundud, peame meie osa otsa ümber pööräma, mitte sõnadega vaid tööga. Sellepärast jõudu!

Tööd armastavale hundule pisut meeldivat ajaviidet.

NÖORTELEFON.

Valmistage kaks paberist (vana vihu kaan või muu paksem paber) peekrit. Puurige kummagi peekri põhja, keskele, nõelaga peenikene auk. August tõmmake läbi pakisidumise nõör (mitte jäme), mis olgu nii pikk, et kataks vahemaa kahe koha (toa) vahel, kuhu tahate telefoni sisse säada.

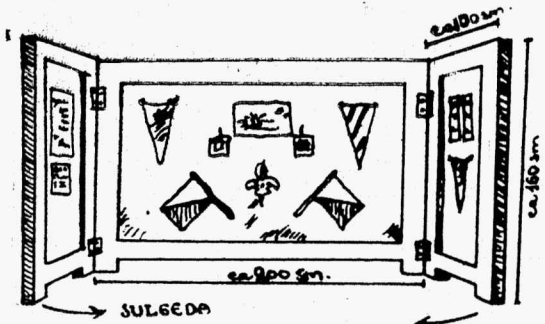
Et nõör aukudest äri ei tuleks, tehke kummasegi nõöri otsa sõlm, tõmmake siis nõör vastu peekri põhja ja liimige sõlm (käepärast oleva liimiga) põhja külge. On liim kuivanud, tõmmake nõör pingule, hoides peekri servast kinni. Kui ühte peekrisesse pikkamisi ja tasa rääkida — kostavad teisest peekrist räägitud sõnad selgesti. Kõnelemise ajal tuleb jälgida, et nõör ei puutuks toas olevate esemete vastu.

SISUSTAGEM SALGA NURKA.

Salga tööd süvendada aitab salga kodu või ruum. Kahjuks see on kättesaadav ainult üksikuile salkadele. Siinkohal tahan kirjeldada, kuidas on võimalik rühmale määratud toas sisustada salga nurka ja rühma koonduse ajal edukalt ka salga tegevust läbi viia.

Rühma koondusel salkade tegevuse ajal peab iga salk ise toa nurka, kus salga juhi juhtimisel salk askeldab. Paheks seejuures on asjaolu, et salga liikmed saavad üksteise tegevust jälgida. Võib isegi juhtuda, et ühe salga liikmele pakub rohkem huvi teise või kolmanda salga tegevus. Ta jälgib innuga nende askeldust ja võtab passiivselt oma salga tegevusest osa, mis väga häirivalt mõjub salga juhile. Sellise nähte ärahoidmiseks võib kasutada hää eduga joonisel kujutatud kolmejalolist kokkukäivat seina (sirmi).

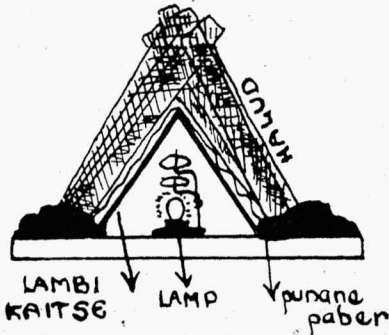

Salgas niipalju puutöömeistreid leidub, kes lattidest (ka vana pakkasti laudadest) ja papist (kes ei pelga rahakulu — vineerist) selle valmis meisterdavad. Kokkupandult on raami mõõdud: laius 200 cm, kõrgus 160 cm. Liikuvad pooled on 100 × 160 cm suured. Nurkadest on osad ühendatud hingedega, et oleks võimalik pääle koondust sirm kokku panna ja kõrvale viia, kui selleks vajadust on. Sirmi sise-misi seinu, mis asuvad ümbritseva raami sügavuses, ilustab salk oma fantaasia kohaselt, laagritest ja matkadelt kaasa toodud ja muude esemetega, mis peetakse vajalikeks, et see seinal ripuks.

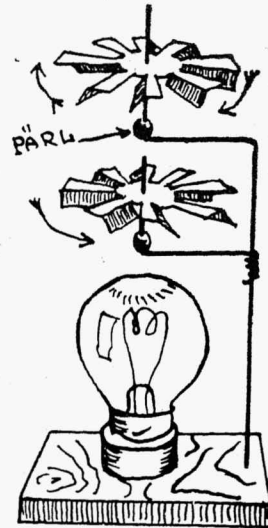
Salga koldeõhtuks saab järgneval viisil sirmi taha kunstlik lõke ehitada.

Põletame ja laseme söestuda tarviline arv puuhälge, millest püstitame lõkke.

Üksikute halgude külge kleebime punasest ja kollasest siidpaberist lõigatud ribad. Halgude keskele peidame ära elektrilambi, mis on enne joonisel näidatud kujul valmis monteeritud.

Lambi kohale kinnitame traadi abil kaks tuuleratast, mis õhukesest vask või n. n. juudi plekist on välja lõigatud. Rataste tiivad on käänatud üksteisele vastupidi — ühel paremale — teisel vasakule poole. Hõõrumise vältimiseks paneme rataste alla lihtsa klaas pärii. Soojendatud õhk ajab rattad käima ja kui oleme need katanud pealt veel kollase-punase siidpaberiga siis keerlevate rataste mõjul saame loomutruu efekti puude põlemisest, kus leek

kord nagu kustuks ja uut hoogu saades nagu uuesti põlema lööks. Väikese ventilaatoriga (on võimalik ja kerge ka omal valmistada) saab teha tuult, mis paneb halgude külge kleebitud paberiribad lendlema ja pimedas toas näib meile kunstlik lõke täiuslikuna. Tehke katset.

Master Ats.

Suguharu komiteest

Väga tähtsat osa suguharu tegevuses etendab majanduslik külg. On ju meil vähe neid suguharusid, kes suudavad ise omal jõul pidada ülal suguharu kodu, muretseb telke jne. ilma et tarvitseks maleva või S.S.S. kaasabi. On suguharul oma kodu, on pool tööd tehtud, ütleb meie Skautide isa.

Nii siis skautjuhid, peame leidma tee, kuidas endid majanduslikult kindlustada — iseseisvaks teha — ja püüdma suguharule kodu.

See tee on olemas suguharu komitee näol. Meie skautjuhid ei ole senini sellele suuremat rõhku pannud. Kui elame praegu suguharude (rühmituste) organiseerimise aegjärgul, siis, on nüüd selleks parem aeg, et endid majanduslikult kindlustada — kaasatõmmates peale hundude, skautide, vanemskautide ka skautide vanemad isad, emad ja skaudisõprad, koostades need suguharu komiteesse. Komitee koosseis 10—20 liiget suudab juhile tõhusaks abiks olla suguharu töös.

Eriti oleks komitee ülesandeks:

a) suguharule varanduse hankimine;

b) suguharu ja skautliku tegevuse tutvustamine seltskonnas;

d) suguharu liigetele teenistusvõimaluste hankimine;

e) suguharule ruumide soetamine;

g) suguharu majanduslikkude ettevõtete kaasaaitamine ja läbiviimine jne.

Kui lähemalt vaatleme suguharu komitee tegevust, siis näeme, et tal on samad ülesanded, mis S.S.S., järelikult on osa S.S.S. (ja nii ta peaks ka olema). Suguharu komitee, kuhu kuuluvad skautide isad, emad, suudab hoolitseda ühe üksuse eest palju rohkem ja tagajärjekamalt, kui seda suudab S.S.S., kellel tihti 10 ja rohkem üksusi hoolitseda. Skaudivanemad toetavad ja aitavad palju rohkem kaasa üksusele, kus ka nende pojad tegutsevad ja kui nad näevad, et sellest tööst läheb kasuks ka oma pojale (ruum, laager, inventar jne.).

Kokkuvõttes näeme, et S. komitee tegevus, komiteesse kuuluvad ka suguharu vanemad ja juht, annab häid tagajärgi ja kindlustab üksusele majandusliku iseseisvuse, kui seda selts ehk malev.

Teateid Malevaist.

TALLINNA MALEVAST.

TALLINNA SALGAJUHTIDE KOOLIST.

Tallinna noored on teinud juba jaanuarist alates pingutavat tööd salgajuhtide koolis. Nüüd on selle teoreetiline osa lõpemas. On ees vaid eksamid. Need sooritatud, algab kool välitegevust.

Juhte tuli kooli 35, välja on langenud 5. Teised on võtnud osa tööst väga korralikult.

Koduse tööna oli igapäev oma valiku järjega kiritöö skaudiseadusest. Tööd olid üsna sisukad, mitmed üsna häädki. Ainult mõned üksikud leiti kaalumisel olevat liiga kerged.

J. R.

Neli rühmitust malevas tähistasid oma 20. aastapäeva, nimelt: I r. möödunud sügisel. II r. 13. märtsil, IV r. aprillikuu algul ja VI r. 19. aprillil.

Malevas algas kõrgem meriskautjuhtide kursus kahes osas. Paadijuhtidele ja signalistidele. Kursuste läbiviia on maleva meriskautjuht n.-skm. E. Siivo, kursuste juhataja merev.-ltn. L. Loodus paadijuhtide klassis ja n.-skm. Ed. Tiik signalistide klassis. Lektoriks kaugesõidu tüürimees J. Valma jt. Kursus kestab 3 kuud.

Hundipojad hakkavad üleriiklikuks Emadepäevaks valmistama mitmesuguseid käsitöid, mis arretatakse vastava toimkonna poolt emadele.

VIikingite Randadelt.

Maleva sai uue kodu.

Lääne skautide maleva, peale paariaas-talist Haapsalu linna surmukuuri kaasuüri-liseks olemist, sai jälle kodu. Vana algkoolimaja, mis kooli ülekolimisega vabanes, lubati lahkesti malevale ja tehti ruumidele korralik remont. Ülejäänud eest hoolitsesid poisid ja juhid, korraldades suure „rahalappimise“, mille tulemusena on kodus kõik mugavused. Neile, kes meie malevakodu külastasid aastakoosoleku ajal, on meil jälle üllatusi. Tulge vaid külla! Seegi on õige lihtne, sest matkahoajal avab maleva kodu ruumides turistidekodu, mis samuti tahab olla kõigi mugavustega.

Kui jõud ei aita, siis aitab nõu.

Viikingite suguharu, Lääne maleva vanim ja suurim üksus tüdines lõpuks sellest, et pidi alati marssima kõigil rongi-

käikudel ja paraadidel rivi sabas, kuhu ei kostnud Haapsalu vägevast pasunakoorist piuksugi. Pole ime, et tüdineti, sest suguharu ei saanud ilma marsimuusikata demonstreerida oma hääd rivi. Asi lahendati lihtsalt. Korjati raha, töötati ja tühendati veidi sõpradeseltsi kassat, ning nüüd on suguharu kolm rivitrummi, millel ei pruugi häbeneneda ka Tallinna Garnisoniorkestri omade kõrval. Peaasi aga — viikingite samm on kindel!

Austagem langenuid!

Lääne skaudid pöördusid Haapsalu Linnavalitsuse ja Vabadusristi Vendade Ühingu poole palvega, lubada oma hoole alla võtta kõigi Vabadussõjas langenud sangarite mälestussambaid ja haudu. Lubati. Esimene proov õnnestus, sest viikingite poolt merejääga kaunistatud ja illumineeritud Vabadussamm oli Haapsalus enneolematu. Sangarite austamiseks asetati malevakodu koondusteruumi kaks tahylit — üks lahinguis langenud, teine Vabadusristiga dekoreeritud haapsallaste nimedega.

Jämesäär.

PIIRLINNLASED SAID RUUMID.

Pühapäeval, 13. veebr. s. a. toimus Valga Gaidide ja Skautide maleva uute ruumide avamine. Ruumid kuuluvad küll E.N.P.R. Valga komiteele, kuid nende lahkel loal ja olles E.N.P.R. liikmed on ruumid mõlemate malevate kasutada.

Avamisest võtsid osa P. R. juhatus ja mõlemate malevate juhtkonnad, teelaua korraldas sel puhul Valga Skaudisõprade Selts. Avasõna võttis P. R. juhatusel liige hr. abilinnapea J. Ilves, andes seejuures sümboolselt üle ruumide võtmed, mõlematele maleva juhtidele lausudes, „tundke end täieliste peremeestena neis ruumes ja valitsegu alati hääd läbisaamine ja arusaamine üksteisest.“ Seejärele võttis pikemalt sõna Sk. Sõp. Seltsi esimees hr. E. Osso, mainides, et nüüd on möödus see kodutu rändlinnu aeg ja ta loodab, et Valga gaidlus ja skautlus sammub nüüd tõusu rada. Mõlemate maleva vanemad, avaldasid tänu ruumide eest, lubades, et neis ruumides saab valitsema skautlik vaim.

Gaide Maleva vanem andis kingina gaidpoolt Skautide Malevale külalisraamatu.

Aeg möödus teelauas kiirelt ja lõbusalt, ning lahkuti ülevas meeleolus.

Pi.

Gaidide nurk.

Tallinna Gaidide Maleva II rühm 10-aastane

17. jaanuaril tähistas Tallinna Gaidide Maleva II rühm piduliku aktusega oma kümnendat aastapäeva. Aktus oli esimeseks selliseks uues maleva kodus.

Aktuse avas rühmavanem prl. E. Müür, millele järgnes vaimulik talitus pastor P. Kuusikult. Järgnes aruanne rühma kümneaastase tegevuse kohta, siis tervitused, milliseid rohkesti oli saabunud nii suuliselt kui ka kirjalikult. Sama päeva õhtul toimunud pidu võib samuti lugeda kõigiti õnnestunuks nii meeleolult kui majanduslikult.

II rühm, nagu ta praegu tegutseb, pühitses niisiis oma kümnendat aastapäeva. Õieti tegutses malevas II rühmana juba algusest päälle hellakeste pere, mis seega nüüd võinuks pühitseda juba 19-dat aastapäeva. Sellest rühmast on aga malevasse jäänud vaid kaks liiget: meie armastatud maleva juht gdr. E. Karik ja maleva sekretär gdr. E. Kukk.

17. jaanuaril 1928. a. moodustati Tallinna linna XII algkooli õpilastest hellakeste rühm, mille juhiks sai gdr. A. Pessor. Paariaastase töötamise järele oli aga senine rühmajuhth sunnitud lahkuma ning tema asemele astus gdr. Linda Tari, kelle energilisel juhtimisel töötati 5 aastat. Nende kuue aasta jooksul tehtud tõhusat tööd iseloomustab paremini liikmete arvu tõus, mis a. 1934. tõusis 70-neni. Selline suur liikmetearv muutis juhi töö raskeks; päälegi oli rühmas hellakesi ja gaide erinevas vanuses ja erinevate soovidega. Rühma poolitamine oli paratamatuseks: hellakesist moodustati XIII rühm, mille juhiks sai gdr. B. Aru.

Rühm kasvas aga ikkagi ja varsti tuli ette võtta uus poolitamine: tekkis VII rühm, mida hakkas juhtima gdr. Leida Viitman (praegu on sama rühma ju-

hiks end. II rühma gaid M. Toom-salu).

Kaks aastat tagasi lahkus gdr. L. Tari elukoha-muutuse tõttu rühmajuhi kohalt ja tema asemele astus gdr. A. Jatsa, kes aga aasta pärast abiellus ja rühma jällegi juhita jättis. Tema asemele astus n-gdr. M. Jooneratas, kes rühma juhhib tänaseni.

Rühm on nende aastate jooksul püüdnud teha oma parimat. Et nende püüe paremuse poole vilja on kandnud, näitab kas või seegi, et rühm on annud rohkesti juhte teistele rühmadele; peale eelpoolnimetatute oleks veel nimetada gaidide üldjuhti gdr. L. Tarit, V rühma juhti gdr. M. Murit, XVII rühma endist juhti gdr. M. Kurge ja praegust juhti gdr. A. Hanikati ja paljusid teisi, kes oma tööga gaidluses ja väljaspool seda täidavad oma ülesannet ühiskonnas.

Tagasi vaadates II rühma kümnele tõhusale tööaastale jääb vaid loota ja soovida, et rühm edaspidi oleks eeskujuks ja õhutuseks teistele. Võtkem eeskujul II rühmast, siis on meil varsti palju rühmi, kes samuti võivad võtta vastu õnnesoove, nagu nemad praegu meilt.

Hellakestele.

Tähelepanu väikesed hellakesed, kuula-ke mu juttu ja pange tähele — nüüd õpime midagi õige tähtsat. Räägin teile jutu tütarlapsest, samasugusest nagu teie.

Malle oli hellake (paremas käes olev kõieots). Kord oli ta teel koolist koju ja kohtas seal oma sõbratari Ainot (= vasesmas käes olev kõieots, — pilt 1). Aino ei olnud hellake ja seepärast sirutas Malle

sistunud. Ja kui ta nüüd nägi tagasi jõudes oma enda keha, unustas ta, et ta nii pikk oli ja arvas, et teine uss, mõni tema sõber, samuti üle puu oli roninud. Eks siis sel vanal ussil tuli hää mõte: „Ma õige rorin selle sõber-ussi üle ja soojendan teda!“ Ja nii see vana uss liugleski risti üle oma keha taas teisele poole puud ja tuli taas puu alt läbi samale poolele ta-

Ainole tervituseks parema käe, ja kuna nad olid õige head sõbratarid, surus Malle käe kõvasti Aino käe ümber (pilt 2). Seejärel Malle läks edasi, ja kui ta oli kõndinud vähe aega, kohtas ta Maiet (= paremal pool olev kõieots), kes oli hellake nende omas peres. Seetõttu Malle ulatas ki vasaku käe tervituseks. Kuna Maiegi oli Malle üks paremaid sõbratäre, siis pigistas Malle nüüdki käe kõvasti ümber sõbratari käe (pilt 3).

Ja nii saamegi kalamehe sõlme.

*

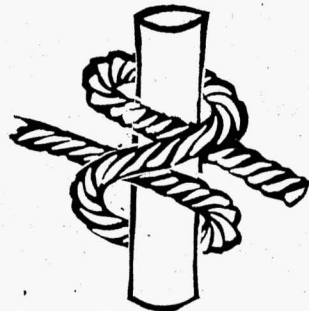
Aga nüüd veel üks lugu, ja see kuulub nii:

Suures metsas lamas maas paks ümberkukkunud puu (harjutuste juures näiteks mõne käevars), mille all elas pikk vana uss (kõis). Ühel päeval, kui päike parajasti kuumalt paistis, see uss lookles esile omast pesast. Ta roomas esiteks üle selle vana ja paksu puu tüve teisele poole, ent puges siis taas tüve alt tagasi samale poolele, kust ta tuli. Ja nagu ma ütlesin, see uss oli väga vana, ja seepärast oli ka tema meelepidamine ja tähelepanu tön-

gasi. Suureks imestuseks see vana uss nägi taas teist ussi, kes oli roninud üle vana ja paksu puu, sest taas ei tundnud ta ise enda keha. Nüüd aga mõtles vana uss endamisi: „Olgu, eelmisel korral olin mina nii hä?ätahtlik ja soojendasin teist, nüüd see sõber võib mind soojendada!“ Ja nii see vana uss lipsaski oma enda keha alt läbi.

Ja mis sõlme saime nüüd?

Teie Heljo.

Tallinna gaidide emaderühm raha jagamas.

Emaderühmast.

Sedapuhku teile, austet „Eesti Skaudi“ lugejad, paar reakest Tallinna Gaidide Maleva XX rühmast — emade rühmast.

Kõigepealt siis nii kui kord ja kohus, tsipa statistilisi andmeid: rühm asutati 1935. aastal, liikmeid praegu 42, koosolek kord nädalas — esmaspäeviti.

Rühma eritunnuseid: ikka abivalmis, ikka rõõmus meel, ikka nalja, ikka ja alati juttu! On tõesti tore jälgida selle rühma koosolekut. Kas siis põnevusega kuulatakse „maleva teateid“, või arutatakse rühma tegevusse puutuvaid küsimusi, võttes elavalt sõna ja avaldades oma mõtteid ja arvamusi, igaüks oma paremale arusaamisele ja temperamendile vastavalt. Ja kui siis „ametlik osa“ lõppenud ja alanud n. n. „töötund“ — kus siis on vast tore, kui virgalt liiguvad nii käed kui suud! Ei teki selle rühma koosolekul kunagi tühja kohta, surnud punkti, ikka ja alati on midagi ütelda, küsida. Ja kui palju praktilist elutarkust saab iga esmaspäev! — Siis üks proua jutustab teisele äri, kus kaup väga mitmekesine ja kõrgeväärtuslik ja siiski odavam kui mujal; seal seletab keegi teistele maitsvate pirukate retsepti;

seal juhatab üks kingseppa, kes teeb nii hea töö, et käi mis sa käid, tallad ikka nii kui uued! Haruldane kingsepp — loodan, et ta ehk edespidi hakkab tegema ka seitsmekilomeetri saapaid ja märgin omale tema aadressi. Kuigi mutterite teadmiste ja praktiliste oskuste varasalv on tühjendamatu, täiendatakse seda rühma-töös alatasa. Kas siis korraldades igalaadi koka- ja käsitöökursusi, loengute ja vaidlusõhtuid. Tantsukursuse järgi vajadust ei ole — kõik oskavad tantsida, soovikorral võivad isegi korraldada vanatantsu kursusi. Olles Naisliidu liige, võtab rühm elavalt osa ka Naisliidu tegevusest.

Riigi klassiloteriil mängis rühm 20-liikmelise grupiga ja 5. klassiloteriil oli õnnelumal meile eriti lahke ja saatis võiduks kr. 1000.—, poole raamatu võit. Aga 6. klassiloteriil mängitakse suuremaarvulise grupiga — ka piletiraamatute arvu suurendati, sest õnnelumal nüüd tee meie rühma tuttav, ehk saadab veel mõne kena summakese!

Sedapuhku sellest rühmast enam ei pata, asun jälle kuulama ja vaatlema, külla teinekord kuulete jälle!

Gaidar E. Karik.

Üle suure lombi.

New York on maailma suurim linn. Ta jaguneb viide suuremasse linnaossa; Bronx, Manhattan, Aucens, Brooklyn, Richmond. Igal linnaosal on oma peatänav, kauplused, pilvelõhkujad, pangad. Linna süda Down-Town on New Yorki ja kogu Ühendriikide rahanduslik keskus ja suurärirde osa, rohkete hiigelehitustega. New Yorki iseloomustavad pilvelõhkujad, kõrgem neist 102-kordne. Tänavad kujutavad korrapärasest malelauda, mis koosneb järjekorras nummerdatud pikitänavaist ja samuti järjekorras nummerdatud põiktänavaist. Linnaosad on südalinnast 25—45 kilomeetrit eemal.

Südalinna ja linnaosade vahel on maa-aluseil teil hulk tunneleid ja sildu, mõned isegi väga pikad. New Yorgis on 35 mitmesugust maa-alust- ja õhuteed; üle 100 trammiliini, hulk auru-, parve- ja bussiliine.

Broadway on New Yorgi kesklinn, linnaosa on puhas ja ilus ja tänavail liigub elegantseid, koorekihti kuuluvaid inimesi. Siin asuvad hiigel-hotellid, kontorid, pangad, -osa pilvelõhkujaid, miljonäride paleed, jaam ja tohtu suured kaubamajad. Küllastasin ka neegrite linnaosa „Haarlem'i“. Väga omapärane elu ja omapärased inimesed. Neegrite nahk on tumepruun, kogu ja käsiarred pikad, juuksed süsimustad ja lokkis. Neegreid näeb Ameerikas õige rohkesti, eriti jaamades, kus nad on pakikandjaks.

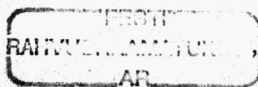
Hiinlastel, itaallastel on oma linnaosa, juudid elavad segipaisatult eestlaste, sakslaste ja soomlastega. Huvitav oli jalutada just neegrite, hiinlaste ja itaallaste linnaosades ja jälgida nende elu, sest igaüks elab siin omaette, vastavalt oma rahva iseloomule, eluviisidele ja puhtusmõistele; mustad ja koristamata on nende tänavad, majad, korraldamata rõivastus jne. Üldiselt korralagedus.

Ameeriklastel on alati suur rutt, tempo! Vara hommikul või hilja öösel, alati voolab tänavail inimesi ja sõidukeid. Sõit maa-alusel raudteel on kiire, ja rongid alati tulvil inimesi, eriti töölemineku ja -tuleku ajal. Oled „nikli“ (ameerika 5 senti) pannud automaatavause, pääsed perronile. Eriti seal torkab silma, et peamiselt kõik mäletsevad närimiskummit. Rong suure

kiirusega ja mürinaga tormab jaama, ukсед automaatselt avarevad, rahvamass viib sind kaasa ja oled vagunis ja ukсед automaatselt jooksevad jälle kinni. Rongis on kuum, kitsas, kuid keegi ei riidle, ei tõrele, keegi oma platsi käest ära ei anna, kõik loevad kas ajalehti või raamatut. Üldine vaikus, sest rongi mürin on nii suur, et võimatu on oma naabriga rääkida. Igas jaamas on väike rüsin, rongile minejate ja tulijate vahel. Iga kahe minuti järgi ilmub uus rong. Sõit õhuraudteel on palju lahedam ja aeglasem. Õhuraudtee läheb 3—5 korsete majade akende kohal eriti selleks ehitatud raudpostide otsa kinnitatud raudtee roobastel. Tänavad on võrdlemisi kitsad ja terve kodu elu korteris möödub sinu silma eest, sest nii lähedalt maja akende eest sõidab õhutramm. Rongidel, s. o. maa-alusel ja õhuringidel kontrolli ega konduktoreid ei ole, võid oma 5 sendiga terve päev sellel liinil sõita. Niipea kui sa jaamast lahkud, kaotad õiguse sellel liinil sõitmiseks, kuna lahkudes jaamaesiselt sulguvad automaatselt väravad. Uus 5 senti ja jälle on kitsas, vaid ühele, läbipääsuks, värv vaba. Suurtänavatel on liikumine massiline. Auto on auto küljes kinni, ükski auto ei signaalseeri. Rahvamassi ja autode liikumist juhivad politseinikud ja automaat tuled. On tuli punane, kõik sõidukid seisavad ja inimesed võivad liikuda, on rohelised — ümberpöörduvad. Oskad sa jälgida märguandetuld ja politseivilet, siis ei ähvarda sind ükski hädaoht. Ei pane sa üht või teist tähele, juhtub kohe õnnetus: New-Yorgi tänavate „kuningas“ on politsei. Nad on väljavalitud, suured sirged, ilusad, intelligentsed mehed, kes kindla käelligutusega juhivad tänavaliikumist. Politsei tegevuse vastu pole kellelgi protesteerimist, üheainsa käelligutusega võib ta muuta kogu tänavat kinenud massiks. Tänavate puhtuse eest hoolitseb linn, mitte majaanik, ning peab ütleva, et New-York on must linn. Näiteks ajalehed peale lugemist jäävad kas rongi istmele, põrandale või tänavale. Tiku ja suitsuotsad visatakse kõik põrandale või tänavale. Vabad krundid muutuvad pühkmemägedeks, kus leidub igasuguseid asju ja iganenud autosid. (Järgneb.)

VÄLJAANDJA: EESTI SKAUTIDE MALEVA PEASTAAP. Vastutavtoimetaja: N. KANN. Toimetaja: L. KÄRSEN. Toimetuse liikmed: R. TÕNURI, V. SUIGUSAAR, R. ROOS, R. KÄRNER, gdr. E. KARIK ja ngdr. N. BLÕSKO. Talituse juht: L. JÄGEL. Üksiknumbri hind 20 senti. Aastakäik kr. 1.50. Ilmub aastas 10 numbrit. Toimetuse ja talituse aadress: Tallinn, Vene tn. 26.

Ilmumise kuupäev 1. aprill.

„Edu“ trükk, Tallinn, Vene 16. 1938.

A. LE COQ'I TEHASED

Tartus ja Tallinnas

Noored teavad,

kui maitsevad on meie karastus-
joogid Jürijook • Sooda •
Kreuzina ja Luscher & Matieseni
mahladest valmistatud mahlaajoogid

Tarvitage

eksporttapamaja
kvaliteetsaadusi:

sinke,

vorste,

rulaade,

pirukaid

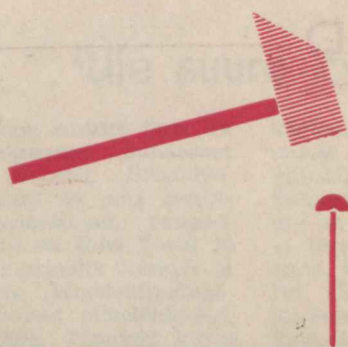
ja

kotlette.

Ühing «Eesti Lihaeksport»

Tartu eksporttapamaja

Tel.: 11-24, 11-28, 16-55.

Tabate naela pea pihta

kuulutusega „Eesti Skaudis“,
sest „Eesti Skaut“ on meie
suure skautliku liikumise **ai-
nuke** noorte ajakiri
ja „Eesti Skaudis“ avaldatud
kuulutusele pöörab iga skaut-
lik poiss ja tüdruk **erilist tä-
helepanu**, teades et „Eesti
Skaudis“ kuulutavad ainult

skautlikkude noorte sõbrad!